

καθιστᾶ ἐπίπονον τὴν διὰ τῆς Πελοποννήσου πορείαν, καὶ ἔρχονται πολλὰ κινεῖς ὄροι, καθ' ἃς ὁ ταξειδεύων, μόνος μάλιστα, αἰσθάνεται ἑαυτὸν ὄλιως ἐγκαταλειμμένον — ἡ παντὸς ἐπαίνου ἀξία αὕτη ἀρετὴ τῆς φιλοξενίας τὸν ἀναζωογονεῖ, καὶ καλύπτει ἢ εὐγενῆς φιλάνθρωπία τοῦ λαοῦ πᾶσαν ἄλλην αὐτοῦ ἔλλειψιν. Καὶ ἄνευ συστάσεων εἶναι βέβαιος ὁ ταξειδεύων ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ὅτι εἰς πᾶσαν πόλιν, εἰς πᾶν χωρίον θὰ εὕρῃ ἀνθρώπους, προθύμους νὰ τῷ παράσχῃσι πᾶσαν δυνατὴν προστασίαν. Ἄν δὲ ὡς ἀμοιβὴν μετὰ παιδικῆς ὄντως περιεργίας ζητοῦσι τὰς λεπτομερεστεράς πληροφορίας περὶ τοῦ ὀνόματος, τῆς πατρίδος, τῆς ἡλικίας, κοινωνικῆς θέσεως, ἐπαγγέλματος κτλ. τοῦ ταξειδεύοντος, εἶναι βεβαίως τοῦτο μικρὸν ἐλάττωμα, οὐδὲν ὅμως μέγα ἀμάρτημα. Εἶναι τῷ ὄντι θαυμαστὴ ἢ ἑλληνικὴ πολυπραγμοσύνη. Ἰδίως ὑπὸ ἀπελπισίας καταλαμβάνεται ὁ ξένος εἰσερχόμενος εἰς ἑλληνικὸν χᾶν. Ὁ Ἕλληνας εἶναι φιλομαθέστατος· ἐκμανθάνει πᾶν ὅτι ἐπιχειρήσῃ ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ, ἀλλὰ καὶ λησμονεῖ ταχέως. Ὁ βίος τῶν „Εὐρωπαίων“ εἶναι δι' αὐτὸν τὸ σπουδαιότερον ἀντικείμενον τῆς περιεργίας του. Ἐπεθύμει εἰ δυνατόν ἀμέσως νὰ τοὺς μιμηθῇ, καὶ τοὺς μιμεῖται δυστυχῶς ταχύτατα καὶ ἄνευ καλαισθησίας εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, πρὸ πάντων ἐν Ἀθήναις. Ἡ φιλομάθεια εἶναι ἡ αἰτία τῆς περιεργίας των, ἥτις παύει ἀμέσως μόλις ἐξοικειωθῇ τις μετ' αὐτῶν. Ἀπερχόμενος τοῦ χωρίου ὁ ξένος ἄς φυλλάττηται τοῦ νὸ προσφέρει χρήματα εἰς τοὺς

φιλοξενήσαντας αὐτόν, οὐδὲ κἂν εἰς τὰ παιδιά, ἐκτός ἂν θέλῃ νὰ κάμῃ ἐχθρούς.

Ἡμεῖς οἱ πεπολιτισμένοι, μετὰ τὰ ξενοδογεῖά μας, τοὺς ὑπηρέτας μας καὶ τὰς λοιπὰς ἀναπαύσεις μας πολὺ ὀλίγον γνωρίζομεν τὴν ἀληθῆ φιλοξενίαν, τὴν ὁποίαν βλέπομεν ἐν Ἑλλάδι μετὰ θαυμασμοῦ καὶ — διὰ τὸν ἑαυτὸν μου τοῦλάχιστον ὁμολογῶ — μετὰ συγκινήσεως. Δὲν πρόκειται βεβαίως περὶ τοῦ ἐξόδου ὀλίγων δραχμῶν, δι' ἃς δύναται τις νὰ πορισθῇ τὰς ἀναγκαῖας ἀναπαύσεις, ἀλλ' εἶναι τὸ θέλητρον τῶν ἀληθῶν καὶ γνησίων κοινωνικῶν ἀρετῶν, ἕπερ μᾶς ἐνθουσιάζει.

Περὶ τῶν κατοίκων τῶν πόλεων δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅ τι θέλει — ἐγὼ βεβαίως δὲν τοὺς εἶρον χειροτέρους τῶν κατοίκων ἄλλων εὐρωπαϊκῶν πόλεων — ἀλλὰ περὶ τοῦ πυρήνος τοῦ λαοῦ, ἤτοι τῶν ἑλλήνων χωρικῶν, οὐδεὶς ποτε οὐδὲ ὁ δυσμενέστερος τῶν ξένων ἐσκέφη νὰ εἴπῃ τι κακόν. Ὁ πυρὴν οὗτος εἶναι εὐτυχῶς τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐν τῇ κυρίῳ Ἑλλάδι. Ἐκ τούτου δὲ τοῦ πυρήνος θ' ἀνθήσῃ ποτέ τὸ μέλλον τῆς χώρας, οὐχὶ ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῶν πόλεων, ὅστις ἐσχηματίσθη περὶ τὸν λαόν. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι ῥωμαλαῖος, μετριόφρων, φιλόξενος, ἀγνός, ὅλιως ἐπιδεικτικὸς μορφώσεως, καὶ οὐδεὶς ἐξ ὧν ἐγνωρίσαν αὐτὸν ἐκ τοῦ πληθίου ἀμφιβάλει, ὅτι ὁ λαὸς οὗτος θὰ καταστῇ ποτε σπουδαῖος ἐν τῇ ἀνατολῇ, ἂν κυβερνηθῇ σωφρόνως.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

Αἱ ἐν ταῖς Σελ. 117 καὶ 121 εἰκόνες, ἔργα τῆς καλλιτεχνικῆς γραφίδος τῶν γερμανῶν ζωγράφων Nathanael Sichel καὶ Ed. Schleich ἀπεικονίζουσιν, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, ἢ μὲν Ἰσπανίδα χορεύτριαν, ἀναπαυομένην μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ θελητικῆς παιγνιδίου της, ἢ δὲ ὑπὸ τὸν τίτλον „ὀμιχλώδης πρωΐα“ τοπογραφίαν ἐν νεφελῶδει πρωϊνῇ ὥρᾳ.

Μακρὰν τῆς πατρίδος της, ἐν τῇ ξένη τῆς Ἰταλίας γῆ, ὅπου παρέσυρεν αὐτὴν ἡ δεσποτικὴ τῶν Ῥωμαίων κυριαρχία, εὐρισκομένη ἢ ὠραία Ἰσπανίς, ἀναπαύεται ἡσύχως, τὸ δὲ πρόσωπον αὐτῆς ἐκφράζει τὸ ἀμέριμον ἐκεῖνο ἦθος, ἕπερ εἶνε ἰδιάζον εἰς τοὺς εὐματαβλήτους χαρακτηῖρας τῶν λαῶν τῆς μεσημβρίας. Φαίνεται λησμονοῦσα τὰ δεινὰ τοῦ ἐν τῇ ξένη γῆ βίου, τὰς καταπίσεις τῶν Ῥωμαίων κατακτητῶν της, οἵτινες ἤρρεσκοντο νὰ κοσμοῦσι τὰς πομπῶδεις ἐορτὰς των διὰ τῆς λαμπρότητος τῶν κατακτωμένων καὶ ὑποδούλων αὐτῶν λαῶν. Τὸ μικρὸν τύμπανον, ἐφ' οὗ ἔχει ἐναποθέσει τὴν χεῖρα, εἶνε ἀρκετὸν ὅπως διαλύῃ πᾶν νέφος δυσθυμίας. Τὸ ὠραῖον τέκνον τῶν ἐσπερίων ὄρέων εἶνε εὐτυχῆς ἐν τῇ ἀπομονώσει του, ἐν τῇ ἐρημίᾳ του, διότι τὸ θερμὸν αἷμα, ἕπερ βέει ἐν αὐτῷ, δὲν ἀφίνει ἐπὶ πολὺ ἀματαβλήτους τὰς ἐντοπώσεις του καὶ ἀπαλλάσει οὕτω τὴν νεαρὰν καρδίαν του ἀπὸ τοῦ πόνου τῆς νοσταλγίας, ἣν τὰ τέκνα τῶν βορείων ὄρέων διαρκέστερον αἰσθάνονται καὶ ἐπὶ μακρὸν διατηροῦσιν ἀφθαρτον ἐν αὐτοῖς.

Ταῦτα ἠθέλησε νὰ ἀπεικονίσῃ διὰ τῆς πρώτης εἰκόνος ἢ γραφῆς τοῦ ζωγράφου Nathanael Sichel, ὅστις ἀρρέσκειται νὰ ζητῇ εἰς τὰς χώρας τῆς μεσημβρίας τὰ πρότυπα τῶν εἰκό-

νων του. — Ἀπλὴν τοπογραφίαν παριστᾶ ἡ ἑτέρα εἰκὼν. Ἐν τούτοις ὁποία ποιήσῃ, ὁποία ἰδιάζουσα θελητικότης, ἐπεικτεινομένη μακρὰν ἐκείθεν μέχρι τοῦ ἀπωτάτου ὀρίζοντος, ὅπου ἀναφαίνεται τὸ τελευταῖον ἐδαφος, διαγράφεται διὰ τῶν γραμμῶν τῆς εἰκόνος ταύτης! Μεταξὺ τῶν λοφοειδῶς ἐκτεινομένων καλαμῶνων λάμπουσιν ὡς ὁ ἄργυρος τὰ ὕδατα τοῦ τέλεματος, ἀναμῖξ δὲ συμπλέκονται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὰ ἐπὶ τῆς πεδιάδος ὑψόμενα δένδρα.

Φθινοπωρινῆς πρωΐας ὀμίχλη καλύπτει τὴν ἐρημίαν καὶ ὁ οὐρανὸς μὲ ὑπόλευκον χρῶμα διαφαίνεται διὰ μέσου τῶν νεφῶν. Ἐν τούτοις εὐκόλως δύναται τις νὰ διακρίνῃ ὅτι ταῦτα δὲν ὀμοιάζουσι μετὰ τὰ ἀπειλητικὰ ἐκεῖνα νέφη, ἅτινα προαγγέλλουσι καὶ προκαλοῦσι τὴν βροχὴν, ἀλλὰ μετὰ τὰ ἐλαφρὰ ἐκεῖνα, τὰ εἰς τὰς πρώτας τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας διαλυόμενα καὶ ἀπογυμνοῦντα μικρὸν κατὰ μικρὸν ἅμα τῇ χαρῶν τῆς πεδιάδα ἀπὸ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὴν ὀμιχλώδους τῆς πρωΐας πέπλου.

Τὸ λυκαυγὲς ἦδη ὑποφώσκει· ἡ ἔλαφος ἐξῆλθε τοῦ καλαμῶνος, ἐξ οὗ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς νυκτὸς ἐξέμπεπε πρὸς τὴν πεδιάδα τὰς κραυγὰς της. Ὁ ἄνεμος ψιθυρίζει ἐλαφρῶς ὑπὸ τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων· τὸ νέφος ῥέξατο πρὸς τὰ ἄνω ὑψόμενον, ὁ δὲ ἀνατέλλων ἥλιος ῥίπτει τὰς πρώτας ἀμυδρὰς ἀκτῖνάς του διὰ μέσου τοῦ νέφους.

Τὴν σκηνὴν ταύτην παριστᾶ ἡμῖν ὁ καλλιτέχνης διὰ τῆς ῥηθειςῆς τοπογραφίας του.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Ὁ διάσημος οὐγγρος μουσουργὸς Φράντς Liszt διηγῆθη κατὰ τὴν τελευταίαν του ἐν Βιέννῃ διατριβὴν τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον. „Πρὸ τινος ὁ Βύλωβ διήφηνε συναυλίαν τινά. Αἰφνίς ἔφθασεν εἰς τὰ ὄρα του θύρβος ὀμοιάζων πρὸς τὸ πτερόνισμα πτηνοῦ. Πλήρης ἀπορίας ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ εἶδεν εἰς τὴν πρώτην τῶν ἐδωλίων σειρᾶν, ἀκριβῶς ἀπέναντί του, μίαν κυρίαν κρατοῦσαν εἰς χεῖρας εὐμέγεδους ριπίδιον καὶ κινούσαν αὐτὸ ἀδιακόπως. Ὁ Βύλωβ ἠτένισεν ἀσκαρδαμνικτὴ τὴν ταραχοποιόν, ἥτις ὅμως ἐφάνη ὅτι δὲν παρετήρησε τοῦτο. Τέλος ὀργισθεὶς ἔκλεισε τὸ πρὸ αὐτοῦ μουσικὸν τεῦχος καὶ ἐφώνησε μεγαλοφῶνως πρὸς αὐτήν: — Κυρία, ἂν ἦνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ κινήτε τὸ ριπίδιόν σας, κάμνετέ το τοῦλάχιστον κατὰ τὸν ῥυθμόν!

Οὐχὶ μικρὰν αἰσθησὴν ἐνεποίησεν ἐν Λονδίῳ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ μεταξὺ τῶν δωρητῶν τῆς ἀρτίως ὑπανδρευθείσης θυγατρὸς τοῦ Γλάδστονος ἀπουσία τοῦ ὀνόματος τῆς Βασίλισσας Βικτωρίας. Ἡ ἀνασσα τῆς Μ. Βρετανίας ἔχει τὴν συνήθειαν εἰς πᾶσαν νεάνυμφον, τὴν ὁποίαν ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ, ν' ἀποστέλλῃ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων της ὡς δῶρον βαρύτεμον ἰνδικῶν περιωμίον· τὸ δῶρον τοῦτο τὴν φορὰν ταύτην παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν δὲν ἐδόθη. Εἰς ταὺς ἀριστοκρατικὰς κύκλους τοῦ Λονδίνου πολλὰ λέγονται καὶ πολλαχῶς σχολιάζεται ἡ διαγωγή αὐτῆς τῆς Βικτωρίας, ἥτις μάλιστα εἶχε δεχθῆ τὸν Γλάδστονα εἰς ἀκράσιν αὐτὴν τὴν παραμονὴν τῶν γάμων τῆς θυγατρὸς του.